

Ki az Isten szolgálója?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás próféta könyve 49. fejezetének az elsőtől a 6. verseiben a következőképpen: „Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljetelek, távoli nemzetek! Már az anyaméhben elhívott engem az Úr, születésemről fogva emlegeti nevemet. Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam – semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De: az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. Most pedig ezt mondja az Úr – aki már az anyaméhben szolgálójának teremtett, hogy visszavezessem hozzá Jákóbot, és köréje gyűjtsen Izráelt, mert nagyra becsül engem az Úr, és Istenemnél megvan rá az eröm –, ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A népek világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.”

Urunk, mi annyira nem szeretünk szolgák lenni. Szabadságot és sikert akarunk. Sokat. Pedig: egyedül a Te dicsőséged Urunk az a dicsőség, amely mindent betölt – a szeretetben –, és amely boldogságot ad. Add meg Urunk, hogy szolgálhassunk Téged, és akkor: – megnyílik előttünk az egész világ. Ámen.

Abban a hetven évben, amikor Izráel népe a babiloni fogságban volt, támadt egy második Ézsaiás (*Deutero-Ézsaiás*), aki a szabadulás örömhírével folytatta a fogság előtt száz évvel elő Ézsaiás próféta könyvét. Deutero-Ézsaiás négyszer tér vissza az Isten Szolgájáról szóló próféciára. Az igeszakaszunk ebből a négyből a második. **De ki az Isten Szolgálója?** Kezdjük az elején: **mi ismert Isten Szolgájáról már akkorra, amikor elkezdődik a mai igénk?** Első kijelentéseként Isten ezt mondja az Ő Szolgájáról: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszalat nem törí össze, a füstölgő mécsest nem oltja ki – tanítására várnak a szigetek” (Ézs 42,1-4).

Isten különleges viszonyban van az Ő Szolgájával. Isten kiválasztotta az Ő Szolgáját – ahogyan a mai igeszakaszból megtudjuk – már a születése előtt, az anyaméhben. Isten támogatja a Szolgáját. Isten a saját Lelkével ajándékozta meg a Szolgát. A Szolga Isten lelkével eltelve tudja Isten igazságát hirdetni. Ehhez Isten nem igéjének erejét adja a Szolga szájába, mint a próféták, így például Jeremiás esetén (Jer 1,9), hanem magát a Szolga száját teszi éles karddá. Azaz: a Szolga maga válik Isten igéjévé. **A Szolga lesz a testet öltött ige.**

Nem ismerős ez a kijelentés valahonnan? Hogyan is kezdődik el a János szerinti evangélium szövege? „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. Ő kezdetben Istennél volt” (Jn 1,1-2). **De kicsoda is ez az „Ő”, aki már a kezdetben Istennél volt?** Hallgassuk tovább János Prológusát. „Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba” (Jn 1,9). No igenám... De ki volt az a világosság, aki kezdetben az Istennél volt, és mint Isten igéje, világosságként megjelent a világban? Hallgassuk még tovább János Prológusát: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). **Az Atya egyszülöttje nem más, mint: Jézus.** Isten Szolgálója, akinek Isten nem a szájába adja az ő igéjét, hanem a száját magát teszi meg Isten igéjének, a názáreti Jézus, Mária fia. Aki a népek világossága lesz, aki elviszi a szabadítást a föld határáig.

Isten Szolgája tehát éles kard, azaz Isten igazságát és igéjét áthatóan, minden kereszthaladóan hirdető ember, aki **olyan is, mint egy hegyes nyíl: bárhová behatol, és mindenhová elér. Hogyan lehet ilyen ember?** Akkor, ha a mindenható Isten mindenható Lelke van benne. Akkor, ha Isten megszülött Fia. Akkor, ha a názáreti Jézus.

Van itt azonban három furcsaság... Az első: ez a mindenható, istenember Szolga nem úgy erős, ahogyan mi emberek erősek szeretünk és szoktunk lenni. Hallottuk az előbb: „Nem kiált, nem lármáz, nem hallatja a szavát az utcán” (Ézs 42,2). Hát akkor hogyan hirdeti a Szolga Isten igéjét úgy, hogy bárhová behatol, és mindenhová elér? Isten Szolgája nem médiasztár. Nem csinál parádés csodákat az akkori birodalom, Róma főterén vagy a Colosseumban. Nem gyógyítja meg a római császárt a halálos bajából. Még a helyi főpapot, vagy királyt sem emeli fel az égbe. Csak azokhoz szól, akiket Isten ugyanúgy kiválasztott már az anyaméhtől fogva, mint ahogyan őt. És ezek az emberek nevenincs halászok egy távoli, pogány vidéken, Galieában.

Mi lesz ebből? Ugyan lavinaszerűen megtérhetne egész Izráel – ez nem következik be. A lavina majd csak az ember-Jézus halála után ötven nappal, pünkösdkor indul el, amikor háromezer ember egyszerre megtér (ApCsel 2,41). **Isten mindenható Szolgája – sikertelen.** Hallottuk a mai igeszakaszban: hasztalan fáradozott – semmiért, hiába pazarolta erejét (Ézs 49,4). **Mi lenne itt a nagyon logikus következő lépés?** Az elkeseredés. Emlékezzünk Illés prófétára. Illés pontosan egy ilyen sikertelen helyzetben menekült el a sivatag közepébe, ült le egy rekettyebokor alá, és kérte Istent, hogy vegye el az életét (1Kir 19,4). **Mit szoktunk mi ilyenkor tenni?** Kedves Testvéreim! Mi sem vagyunk jobbak Illésnél... Kapitális kudarcaink után nemhogy kérjük Istent arra, hogy vegye el az életünket, hanem elkezdünk azon gondolkodni, hogy melyik Duna-híd van a legközelebb... Vagy szimplán kiugrunk az ablakon. Mert mi bizony ilyenek vagyunk. Sikeréhesek és kudarcéptelenek. Pedig az igazi teljesítményt csak és kizárólag kudarc-tűréssel lehet elérni. Mindenhol. A tudományban is. Isten szolgálatában is.

Jézus nem ilyen volt. Isten Szolgája nem ilyen. Mi volt a Szolga következő mondata a totálcsőd után? „DE: az Úrnál van az én ügyem, munkám jutalma Istennél” (Ézs 49,4b). Kedves Testvéreim! Van-e bennünk ilyen DE? Van-e bennünk kitartás? A Gecsemáné kert rettegése után vállaljuk-e a saját, sokkal kisebb keresztünket, és Nagypéntekünket? „Legyen ilyen hülye más, én köszönöm szépen, ezt kihagynám?” Tényleg elbliccelnénk a mélypontot? Hát akkor ne várjunk a saját életünk kicsi feltámadásaira! Húsvét nem jön el Nagypéntek nélkül.

És tudjátok mi lesz akkor, amikor kitartottatok? Amikor kimondtátok azt, hogy: DE? Hogy: csakazértis. Hogy: mégis! Hogy: mindennek ellenére. Hogy én hűséges voltam, vagyok és maradok az én Uram szolgálatához, mert tudom, hogy a szolga jutalma nem marad el? – **AKKOR megjelenik egy angyal az életetekben.** Úgy, mint Illésnek a sivatag közepén (1Kir 19,5), úgy, mint Jézusnak a Gecsemáné kertben (Lk 22,43). **És Isten egy sokkal nagyobb feladatot bíz rátok, mint amiben kudarcot vallottatok. Mert a bukás nem a kudarc. A bukás az erőfeszítés feladása.** A szolgálat megtagadása a bukás.

A kudarc után azonban jön a győzelem. A mi Urunk Jézus feltámadt Nagypéntek után. Illés kap utódot, Elizeust, és száz évre előre elrendezi Izráel egész történetét (1Kir 19,15-18). Pál apostol a zsidók helyett a pogányok tömegeit téríti meg. Pál pogánymissziója Antiókiában pontosan a mai igeszakaszunknak az idézetével indult el (ApCsel 13,46).

Van azonban itt egy második furcsaság... Isten mindenható, kitartó és végül győztes szolgája nem áll bosszút senkin. Pedig tehetné... Mégis: Jézus még a kereszten is az őt keresztre feszítőkért könyörög: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (Lk 23,34). Isten Szolgája nem ítélkezni és nem büntetni jött. „A megrepedt nádszálát nem töri össze, a füstölgő méceset nem oltja ki” (Ézs 42,3). **Isten Szolgája a szabadulás örömeit hirdeti. Ez a jó hír. Ez az evangélium.**

És van egy harmadik furcsaság is... Isten Szolgája tényleg szolga. Akkor is szolga, amikor már győz. Sőt, -- akkor igazán. **Mert az igazi király úgy király, hogy: – szolga. Csak szolgaként lehet valaki igazi király.** „Nem kiált, nem lármáz, nem hallatja a szavát az utcán” (Ézs 42,2). Akkor sem, amikor már király. „Mert, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik” (Mt 23,12).

Mi mindebből a tanulság a mi számunkra, itt, ma és most? 1. Várjuk ki türelmesen azt, amikor Isten használni akar bennünket. 2. Ne keseredjünk el, ha valami nem megy úgy, ahogyan éppen akkor elkezdtek. Ha a kevésen hűek maradtunk, sokat bíznak ránk ezután, és osztozunk urunk örömeiben (Mt 25,21). 3. Nem a siker az előrehaladás kulcsa, hanem a hűség, a kitartás és a hit! 4. Csak szolgaként lehetünk királyok. Szolgálatunk nem egy pánikszerű nyüzsgés, hanem az egész életünk maga.

Ki az Isten Szolgája? Az igeszakaszunk is megadja erre a választ: Izráel, azaz magyarra fordítva: Isten harcosa (Ézs 49,3). Tisztáztuk már többször: Isten legnagyobb, igazi szolgája Isten egyszülött Fia, Jézus volt. **Azonban vége van-e a válasznak itt?** Ne reménykedj abban, kedves testvérem, hogy a válasznak itt vége van... Nem nézheted Deutero-Ézsaiást, Illést, Pált és Jézust egy kellemes zsöllyéből, popcornt majszolva közben. **Isten Szolgája ugyanis TE VAGY!** Te személy szerint. Téged hívott el az Úr már az anyád méhében. Neked emlegeti a nevedet már a születésedtől fogva. Te is pontosan úgy menekülsz ez elől, mint minden próféta, és mint én magam is negyven éven át... De Kedves Testvérem, ez mit sem változtat azon, hogy TE IS az Úr Szolgája vagy. Mert: egyek vagyunk – a Krisztusban. Elhívott szolgák. Emlékezz az oltár előtt felolvasott ígére: *(áldásra emelt kézzel)* Éljen ehhez az elhíváshoz méltón (Ef 4,1)! Teljesedjen ki Isten szolgálatában a te életed! Ámen.